

A kötetet két, igen részletes bibliográfia zárja. Az első fejezetenként ajánl a téma iránt érdeklődőknek további szakirodalmakat, a második pedig a szerző által a szövegben megjelölt hivatkozások jegyzete.

A kisméretű, jól olvasható, kiváló és érdekes stílusban megírt könyvet csak ajánlani tudom minden, a nevek, a névkultúra története iránt érdeklődő átlagolvasónak, de az új, friss példák miatt a szakmabelieknek is. Csak remélni lehet, hogy ezzel a kötettel elindult egy olyan sorozat, amely a névről való tudás bővítését, az igényes ismeretterjesztést szolgálja.

RAÁTZ JUDIT

**SZILÁGYI-KÓSA, ANIKÓ: UNGARNDEUTSCHE
PERSONENNAMEN IM PLATTENSEEOBERLAND – EINE
ANTHROPONOMASTISCHE LANGZEITSTUDIE IN
DEUTSCHBARNAG/BARNAG UND WERSTUHL/VÖRÖSTÓ**
[Német személynévek a Balaton-felvidéken – Történeti személynév kutatás a
barnagi és vöröstói németek körében]
Ungarndisches Archiv 11. ELTE Germanisches Institut,
Budapest, 2011. 250 lap

1. A szerző doktori értekezésének német nyelven megjelent kiadása új vizsgálati szemponttal járul hozzá a nemzeti-nyelvi kisebbségek nyelvének és kultúrájának kutatásához. Figyelmének középpontjában a Balaton-felvidék két német közösségének, a barnagi és a vöröstói németeknek a névadási és névhasználati szokásai állnak. A diakrón aspektusú, korpuszalapú munka interdiszciplinaritását a 270 évet felölelő (1726–1996) névanyag elemzésén túl a vizsgált közösségek történeti háttérének, identitásváltozásának, kultúrájának és népességalakulásának bemutatása adja. A keresztelési anyakönyvek bejegyzésein alapuló korpuszt a demográfiai, illetve a közösség életére vonatkozó egyéb írásos források (Conscriptiones animarum, Historia domus), valamint meghatározott témájú (keresztnevekre, családnevekre, keresztelésre vonatkozó) kérdőívek adatai és a vizsgált területen élő nyelvjárási beszélőkkel készített interjúk egészítik ki.

2. A nyelvi környezetnek, a nyelvi kontaktusok névadásra és névhasználatra vonatkozó hatásának a vizsgálatát, ezen keresztül a különböző akkulturációs, integrációs, valamint asszimilációs folyamatok nyelvészeti-onomasztikai szempontú leírását célul kitűző interdiszciplináris munka rövid bevezetése (9–12) tisztázza az elméleti kereteket és módszereket (néprajzi, történelemtudományi, földrajzi, szociológiai és statisztikai), röviden bemutatja az elemzett korpuszt, valamint ismerteti a nyolc nagyobb fejezetből álló kötet szerkezetét.

A bevezetést követő második, nagyobb fejezet (12–39) az elméleti keret megalapozását szolgálja, szaknyelvi problémákkal foglalkozik, valamint a témához kapcsolódó névtani alapkérdéseket foglalja össze. Az olvasó képet kap a személynévekkel foglalkozó

német szakirodalom terminológiájának sokféleségéről, majd a szerző kitér a magyar, illetve az indoeurópai névsorrendből eredő terminológiai problémára is (*Vorname* 'elől lévő név', a magyarban *utónév*). A terminusok tisztázását a német személynévrendszer bemutatása követi, középpontba helyezve a keresztes és családnevek keletkezését, eredetét és típusait. A vizsgálat szempontjából különösen fontos megjegyzések találhatók e fejezetben a lehetséges névadási motivációkról, amelyek esetében két különböző szokás, az informális (időtől és területtől független, írásban nem rögzített, sem a névadóra, sem a névvisselőre nézve nem kötelező), valamint a formális (adott szituációhoz – pl. kereszteseléshez – és többnyire ünnepi szertartáshoz kötött, csak egy új névadási eljárás által megváltoztatható) névadás különböztetendő meg. Az utóbbi esetben a kötött névválasztás alapjául szolgálhat családtagok, szentek vagy keresztszülők neve, szabad (jogilag, nyelviileg, kulturálisan vagy akár vallásilag azonban meghatározott) névválasztás során pedig a keresztnév – többek között – funkcionálhat az egyes családtagok közti kapocsként azok nevének vegyítésével (pl. *Gerhard + Gunthild > Gerhild, Gunthard*), alapja lehet egy valós vagy fiktív példakép (uralkodó, politikus, művész stb.), egy már elhunyt személyre való emlékezés, de a vallásilag meghatározott keresztszülők is lehetnek szabadon választottak. A szerző felhívja a figyelmet a névadási motivációk vizsgálatának nehézségére egy történelmi névanyagban; a korpusz elemzése során ezért kötött névválasztást feltételez minden olyan esetben, amelyben a kereszteselőkönvből a valaki utáni elnevezésre lehet következtetni (pl. a családtagok nevéből, a születés vagy a kereszteselés dátumából); minden más esetben szabadnak tekinti a névválasztást. A családnévtípusok tárgyalása során felmerülnek a motiváció megadásának lehetséges nehézségei, valamint a korai időszakokra jellemző szabad családnévváltás és -változtatás kérdése is. Ebben a fejezetben kap helyet a további névformák (ragadványnevek, a családi állapottal összefüggő nevek) bemutatása, valamint a BAHLOW-féle *névterület (Namenlandschaft)* fogalmának tisztázása is. A kutatás elméleti keretét adó fejezet a hely- és személynéveket mint nyelvi kontaktusjelenségeket tárgyaló résszel zárul, ismertetve az eddig a személynévadást az areális kapcsolatokkal összefüggésben vizsgáló korábbi kutatásokat, különös tekintettel a más német nyelvszigeteken zajlott vizsgálatokra, főként MARIA HORNUNG megállapításaira.

A harmadik fejezet (39–58) a vizsgálat középpontjában álló közösséget, a „törökök utáni” német nyelvszigetet mutatja be. A szerző itt adja meg a nyelvsziget fogalmának különböző definícióit, valamint a nyelvszigeteket övező nyelvészeti érdeklődés okairól és az újabban felmerülő kutatási kérdésekről is olvashatunk. Ez a rész tárgyalja továbbá a török uralom után érkező német lakosság betelepülésének történelmi, gazdasági, vallási, illetve társadalmi okait, valamint foglalkozik a közösségre jellemző sváb identitás kialakulásával és a magyarországi németek megnevezésével is (*Schwabe* 'sváb', *ungarndeutsch* 'magyarországi német', *Donauschwaben* 'dunai svábok'). A fejezet végén a magyarországi német beszélőközösségek nyelvi helyzetét, a nyelvi kontaktusoknak a nyelvrendszere és a nyelvjárásra gyakorolt hatását, valamint az eddigi, a magyarországi németekkel kapcsolatos hely- és személynévtani kutatások eredményeit tekinthetjük át.

A kötet negyedik fejezete (58–97) a vizsgált területet, valamint a kutatás alapjául szolgáló korpusz forrásait mutatja be térképekkel és fényképekkel illusztrálva. A két kiválasztott helység, Werstuhl/Vöröstó és Barnag a CLAUS JÜRGEN HUTTERER által korábban meghatározott Balaton-felvidéki kutatópontok közül való, mind településtörténeti, mind nyelvjárási szempontból kevésbé kutatott dunántúli település. A két falu összetartozását a földrajzi közelségen túl a németek vélhetően azonos időben történő betelepülése,

valamint építészeti hasonlóságok és a közös földbirtokos Zichy-család is biztosítja. A fejezetben rövid áttekintést olvashatunk a két falu történetéről, életmódjáról, illetve lakosság-számának és nemzetiségi összetételének alakulásáról. A kutatás szempontjából lényeges, hogy Barnag etnikai, nyelvi és vallási szempontból megosztott település; ezt jelzi a szóbeli nyelvhasználatban ma is élő *Németbarnag* és *Magyarbarnag* megnevezés, amely a falu két részét jelölte. (A szerző munkájában nem tesz ilyen megkülönböztetést, mivel az általa vizsgált katolikus keresztelési anyakönyvek bejegyzései nemcsak a németbarnagi, hanem a falu református magyarok lakta részén élő, azaz magyarbarnagi németekre is vonatkoznak.) Itt olvashatjuk továbbá a vizsgált terület nyelvjárásának legfőbb sajátosságait, valamint a korpusz részletes ismertetését is. A szerző bemutatja az elsődleges forrásként szolgáló keresztelőkönyveket, különös tekintettel nyelvükre és a bennük rögzített adatok típusaira. A korpusz 8147 adatot tartalmaz az 1726–1996 közötti időszakból. Az elemzést, különösen a demográfiai és gazdasági kapcsolatok feltárását további írásos források is segítették. A vizsgálat részévé váltak olyan tárgyak is, amelyek valamilyen formában személynevet tartalmaznak (sírkövek, házoromzatok, hímezett terítők stb.). Végezetül a korpuszt kiegészítő, helybeli, anyanyelvi adatközlőkkel készített interjúkról és a felhasznált kérdőívekről kapunk rövid leírást.

A névanyag elemzését megelőző utolsó, ötödik fejezet (86–97) a keresztelést mint névadási aktust mutatja be, elsősorban néprajzi szempontból. A 19–20. századi, Nyugat-Magyarországra jellemző keresztelési szokások ismertetése után a magyarországi németek születéshez és kereszteléshez kötődő hagyományairól olvashatunk: a keresztelési szokások sokkal inkább vallási, mintsem etnikai szempontból különböztek. A két vizsgált település egykori keresztelési hagyományait számos archív fényképpel illusztrálva, valamint adatközlőire is hagyatkozva tekinti át a szerző, ennek köszönhetően a keresztelés menete mindkét településen visszakövethető egészen az 1920-as évekig.

A hatodik fejezetben (97–176) a keresztnévek bemutatásával kezdődik a névanyag elemzése. Az első, a kutatási cél szempontjából releváns keresztelőkönyvi bejegyzés évszáma, 1726 a kezdete a 270 évet felölelő vizsgált időszaknak, amelynek adatait a szerző 25 éves szakaszokra osztva elemzi a nemek, illetve települések szerinti megoszlásban. A névválasztási indexet (megkereszteltek/nevek), a két (vagy ritkábban három) keresztnévű gyermekek számarányát, valamint a névadás lehetséges motivációit, illetve ezek arányát minden elemzett időszakban diagramok szemléltetik. Az egyes periódusok adatainak feldolgozását a névadás diakrón szempontú változásának, a kirajzolódó tendenciáknak a bemutatása követi. Kiderül többek között, hogy mindkét nem és település esetében jelentősen megnőtt a választott keresztnévek variabilitása a 20. század végére, a kettős keresztnévadás pedig új funkcióval bővült: sok esetben az első név a kontaktusnyelvben divatos, a második pedig a közösségben tradicionálisnak számító keresztnév, pl. *Zoltán Vendel/Wendelin*. A névadási motiváció mindkét településen tartósan konzervatív: a 20. század végéig mindkét nem esetében meghatározó a keresztszülők utáni névadás, ennek háttérbe szorulása pedig többek között az akkulturáció eredményeként is felfogható. A szerző részletesen bemutatja a leggyakoribb, szentek után adott női és férfineveket, valamint ismerteti az adott időszakok keresztnéveinek gyakoriságát. Tekintettel a vizsgálat középpontjában álló közösség nyelvi helyzetére, fontos szerep jut a településeken előforduló német eredetű, valamint (ős)magyar keresztnévek használatának elemzésére is. Itt tekinthetjük át az ikrekkel kapcsolatos névadási szokásokat, illetve a vizsgált időszakban született ikerpárok nevének településenkénti listáját (166–7) és a névadási motivációk

megoszlását. A névanyag szociális tényezők szerinti vizsgálata a többségében parasztok lakta településeken kevés különbséget mutat, legfeljebb az iskolamesterek, falusi tanítók családtagjainál érzékelhető innováció a névválasztásban. A fejezet a becézett alakok tárgyalásával zárul.

A hetedik fejezet (176–209) a névanyag 918 német, illetve a német közösséghez tartozó családnévének az elemzésével foglalkozik, és közli a keresztelőkönyvekben több mint 50-szer előforduló utónevek és variánsaik listáját (176–7). A szerző sorra veszi a korpusz idegen eredetű (szláv, francia, magyar) családnéveit és német családnévtípusait. Különösen érdekes a vizsgált terület 7 kiválasztott családnévének (*Amrein/Amrain, Auerbach/Aurbach, Hauck, Leithold/Leitold, Reichard/Reichardt, Timmer, Weinhardt*) a német családnévátlasz adott térképlapjaival való összevetése (182–8), új megállapításokkal gazdagítva a németek betelepülésével kapcsolatos ismereteket. Itt olvashatók a magyarországi német névanyagra ható hármass nyelvű környezet (magyarországi német nyelvjárás, német köznyelv, többségi magyar nyelv/nyelvjárás) adta írásbeli változatok és ezek kialakulása is. Az asszimilációs folyamatokkal összefüggésben tárgyalja a szerző a keresztelőkönyvekben nyomon követhető névmagyarosításokat, és röviden áttekinti az asszonynévhasználatot is. A fejezet végén három rövidebb rész foglalkozik a gyakori családnéviek elkülönítésére szolgáló ragadványnevekkel, a helyre utaló (pl. *A. 'Alsó, M. 'Mittlere'*), illetve magyar és német nyelvű előtagokkal, valamint a névtagok sorrendjével. Az utóbbit a magyar és az indoeurópai névsorrend különbözősége miatt természetesen meg határozta az anyakönyvezés nyelve (latin, ill. magyar), így a kérdés vizsgálatában a további források (pl. sírkövek) különösen fontosak.

Az utolsó fejezetben (209–18) az összefoglalás mellett, zárásként a szerző felhívja a figyelmet a témában rejlő további lehetőségekre. A kutatás ugyanis módszerei révén tovább ösztönözheti a magyarországi németekkel kapcsolatos személynévtani vizsgálatokat. A kötet végi függelék (218–50) tartalmazza a vizsgálati periódusok keresztnévlistáit is.

3. SZILÁGYI-KÓSA ANIKÓ monográfiája a személynévkutatás egy elhanyagolt területére, a magyarországi német beszélőközösség kereszt- és családnévhasználatára irányítja a figyelmet. Az interdiszciplináris megközelítés hozzájárul a vizsgált közösségekben zajló asszimilációs és akkulturációs folyamatok névhasználat általi bemutatásához, ösztönzést adva további vizsgálatokhoz is, hogy a HUTTERER által megfogalmazott kívánalmaknak megfelelően a magyar és a német névkutatás testvérként kapcsolódják össze.

NÉMETH LUCA ANNA

**ПАВЛО ЧУЧКА: СЛОВ'ЯНЬСКІ ОСОБОВІ ІМЕНА УКРАЇНЦІВ.
ІСТОРИКО-ЕТИМОЛОГІЧНИЙ СЛОВНИК**

[Az ukránok szláv személynevei. Történeti-etimológiai szótár]

Ліра, Ужгород, 2011. 428 lap

PAVLO CSUCSKA, az Ungvári Nemzeti Egyetem ukrán nyelvészprofesszora évtizedek óta kutatja szűkebb pátriájának, Kárpátaljának a családnéveit. Eredményeit 2005-ben történeti-etimológiai szótár formájában adta közre (ismertetését l. NÉ. 2009. 31: 267–71).